

[Mann.]

brug ved betaling af præmierne, og i øvrigt har det, når det drejede sig om annuitets- eller rateforsikringer, som kunne genkøbes uden væsentligt tab, været sædvane at opheve forsikringen og lade sig afgiftsbelægge med 25 pct., mens det fradrag, man året før havde opnået, udgjorde 50-60 pct. af præmiens størrelse. Det er let at regne ud, at ved en tegning på 60.000 kr. i årlig præmie kan en sådan operation indbringe 15.000 kr. kontant lige ned i foret. Der har været talt om skattefri millionærer, og SF har i udvalget forlangt en analyse af, hvad der kan føre til disse tilstande. Denne lovgivning har vistnok en vis andel i, at sådan noget kan finde sted.

Det er naturligvis prisværdigt, at regeringen nu sætter en stopper for de mest iøjnefaldende misbrug ved at indføre fuld beskatning i de mest grelle tilfælde, dem, som jeg just har omtalt, men tilbagekøbet eller opgivelsen finder jo også sted for andre forsikringskategorier end lige netop rateforsikringerne. Det praktiseres bl. a. ved indekskontrakterne, og i disse tilfælde mener finansministeren altså, at en skærpelse af afgiften fra 25 til 35 pct. er tilstrækkelig. Jeg er her enig med hr. Grünbaum i, at de 35 pct. er for lidt i forhold til de marginalskatteprocenter, som det klientel, der tegner disse forsikringer, almindeligvis har.

I øvrigt mener jeg, at diskussionen om fradragene i henhold til denne lovgivning ikke bør føres på disse grelle og iøjnefaldende misbrug. Langt vigtigere er det at overveje den samlede virkning af de, om jeg så må sige pæne forsikringstageres fradrag i forbindelse med denne lovgivning. Lovforslaget her er jo ikke bare et forslag om ændringer, det er en omarbejdning, hvori samtlige forsikringsordninger er opsummeret. Der er altså al mulig anledning til en samlet overvejelse, og kan man ikke godkende helheden, ja, så ligger det jo sådan, at så er det vanskeligt at gå ind for de af regeringen foreslåede forbedringer, som der jo også er.

Det står for mig som noget aldeles ubegribeligt, at visse gruppers private dispositioner og viljesakter kan medføre, at andre grupper uden videre får påført en merskat, og det er jo en af de virkninger, som rente-

forsikringsloven har. Der er her tale om en tredjemandsretshandel, som man vistnok aldrig kunne drømme om at tillægge gyldighed i det private erhvervsliv. Eller lad os se det fra en anden vinkel. Der står i grundloven, at det er folketinget, der pålægger skatterne, det er forudsat, at skatterne skal ramme generelt, og at de skal ramme lige- ligt. De skatteregler, der her er til behandling, medfører, at private dispositioner truffet af enkelte grupper ud fra private hensyn medfører, at andre grupper får en højere skat, end hvis lighed herskede.

En tredje mærkværdighed. Skattelovgivningen praktiserer og er nødt til at praktisere en knivskarp sondring mellem de udgifter, der medgår til indkomstens erhvervelse, og som kaldes for driftsudgifter, og alle andre udgifter, som ikke rager skattevæsenet, og som heller ikke kan fradrages. Disse forsikrings- og pensionsudgifter er så decideret af den sidste slags, det er private udgifter, men på tværs af alle skatteprincipper har man engang for længe siden under helt andre samfundsforhold erklæret, at de burde kunne fradrages, og denne forkerte ordning er altså nu vokset ind i vor nutid med meget store konsekvenser til følge.

En fjerde mærkværdighed. Folkepensionen er i de senere år forøget — der skal nu udbetales folkepension til alle — og det samme er folkepensionsbidraget, som ganske vist ikke er et direkte bidrag til egen pension, men dog et pensionsbidrag. Dette bidrag skal efter regeringens vedtagelse forøges betydeligt nu, men det kan ikke trækkes fra, og jeg mener heller ikke, det burde kunne trækkes fra. Det kan derimod de bidrag, der ydes til de private pensioner. Ja men her er dog en uligevægt, som man vist ikke kan opretholde i længden.

En femte mærkværdighed. Det fradrag, der opnås, tæller helt forskelligt i rede penge for den, der er rig, og for den, der er mindre rig. Den rabat, der opnås for en præmie af en given størrelse, bliver, som hr. Grünbaum nævnte det, større, jo højere indkomst den pågældende har. Jeg vil, som jeg har gjort det før — men man må jo gøre det igen — erindre om, at det var denne omstændighed, der langt om længe gjorde det af med kapitalbindingsordningerne og skabte en overbevisning her i folketinget